EPOPEJA "ŠANINI DANI" - "ŠANINI DANI VII"

TRILOGIJA "GRAD" dio "B"

1. DIO

Pala je noć.
Sve se utišalo.
Živi su nestali.
Ranjeni pali.
Sve je stalo.
Kako će noć proć'?

Poput zarobljenika
u gradovim rezervatima,
strah je po noći!
Svjetlo! Bliješteće oči!
Roboti sa psima!
Vika! Odakle vika?

Starac me umiruje!
Vikao je netko,
roboti su pucali!
Tišina. Mrtvi su pali!
Smrt ovdje - ništa rijetko!
Tišina. Samo roboti zuje.

Ponovo mrak. Odlaze!
Ponovo tišina.
Strah! Skrivanje!
Živih sve manje.
Odvratna okolina.
Roboti što gaze!

Oni naši su nam služili,
robovi grada bili.
Robovi ljudi!
Ovdje sve ludi!
Ovdje svi - sebe uništili!
Ovdje svi - bolu se pridružili!

Koliko bola
dole
u ovih par sati!
Kada će znati
da vole;
željah biti gola!

Možda ću time privući
pažnju
na sebe! Na ljubav!
Želim život prav!
Dijete - vatra! Na ražnju!
Želim kući!

Pacov me ugrizao za nogu,
počeh plakati...
Shvati,
život pati!
Moraš to znati,
ja ti pomoći mogu!

Starac je progovorio!
Tiho. Sa strahom!
Slušala sam...
Ja sve o ovome znam,
živim u svijetu zlom,
zato što tebe sam snio!

Moraš šutjeti! Ja te molim!
Roboti pucaju!
Ovi ljudi tihi moraju biti!
Moramo se robotima skriti!
Životi u strahu ovdje traju!
Pazi se! Ja te volim!

Ne bih htio gledati
kako će te roboti
ubiti,
moramo se kriti,
ovdje malo vrijede životi,
to moraš znati!

Pođi, uz mene!
Krenuli su kroz noć,
u tišinu! Njih troje!
Šana, mladić - oni se boje!
Starac - osjeća na Šanu moć;
Zašto taj mladić s nama krene!

Nisam to želio!
Divio sam se sebi
što ga ne uništavam!
Valjda će shvatiti sam!
Mladiću odjebi!
Šanu kad od njega bih odijelio...

Bilo bi to krasno!
Nas dvoje sami
u noć. Praćenje kući!
Sve sam ljući
što u ovoj tami
mladiću to nije jasno!

Crvi su milili
preko nas,
ranjenih beba!
Što prije stići treba,
u rupi pronaći spas.
Živi leševi su cvilili!

Znali su urođeno
da ne smiju govoriti!
Bol su trpili!
Snagu iz sebe crpili,
uskoro mrtvi morali biti,
promatrah zgranuto lice njeno!

Divna. Ona je krasna,
svijet oko nas
suprotan.
Sviće. Novi dan,
uskoro u rupi spas,
okolina je tako opasna!

Ljudi samo podsjećaju
na ljude!
Oni to nisu više!
Odavno svi poludiše,
odavno se roboti trude
da ljudi za ljude ne znaju!

2. DIO

Ušli su u neku kuću!
Jako je smrdilo!
Kao starac!
Po stolu protrča parac!
Svakakvih životinja je bilo!
Starac je osjećao Šanu sve ljuću!

To je sve zbog grada!
Grad se štiti!
On je neuništiv!
Svatko van njega je kriv!
Možda grad želi uništiti!
Možda želi da grad strada!

Da nisam kriv, shvati,
što sišla si dole,
što tu si sada!
Shvaćam, ti si mlada,
mladi ne moraju da vole,
uvijek star češće pati!

Ali svejedno je starima!
Prošli su svoj put
do kraja skoro!
Ja - voljet sam te mor'o!
Ja - nisam na tebe ljut!
Pomiri se s' sobom, s' svima!

Tebe su odgojili
da poštivaš
zakone grada!
Tvoja nada
je ono što gradu skrivaš,
ono što grad u tebi sili!

Ovi dole se odgajaju
da ne govore,
da za sebe je svako!
Za grad - to je dobro jako,
jer jedinke ne mogu da se bore,
borbom da se spajaju!

Grad se zaštitio
i od gore
i od dole!
Nigdje se ljudi ne vole,
svugdje se roboti stvore,
grad je sobom čuvan bio!

Ovi dole su žrtve
onih gore!
Oni su odbačeni!
Gradom tlačeni!
Njihovi životi tvore
živote unaprijed mrtve!

Vi gore morate uživati,
dole je to nevažno
ako si sam!
Sve nepravde znam;
sve radosti su lažno
samolaganje onog tko pati!

Dole se bebe rode
putevima prirodnim
i dosta ih ima!
Majka ih ne prima,
ona ne želi vezu s tim,
njene dužnosti se na rađanje svode!

Bebe su odbačene, same, svoje!
Smiješ ih ubijati, jesti!
Smiješ i jebati!
Tvoj život samo tebi će trebati!
Slobodno bebi u šupak smjesti!
Norme odavno ne postoje!

I to je dio gradove odbrane;
već od malih nogu
ne postoji druženje!
Ranjenik ostavljeno stenje;
pomoći mu ja ne mogu
ne postoje meni njegove rane!

Životinje se nagonom bore
za potomke svoje,
štite mlade!
Ljudi to ovdje ne rade!
Ljudi se nagonski robota boje!
Dovoljno djece bez osjećaja stvore!

Zapamti! Više od troje
nikada ne smije zajedno hodati!
Možda stupove rušiti žele!
Roboti će odmah da ih odstrele!
Životi će im odmah stati,
jer zabranjeno to je!

Zato je bolje mladića otjerati;
s njim troje je nas!
Ako slučajno netko nam se pridruži,
ubiti će nas patrola robota što kruži!
Jedini je spas
njega se osloboditi znati!

Starca sam ošamarila
jer i u njemu bilo je zlobe,
ljubomore i laži!
Starče, istinu mi kaži
inače odoh iz tvoje sobe,
nisam te nikada snila!

Ne želim te ni sada!
Mladić je krasan,
u njemu je malo života,
ali njegova ljepota
je jedini razlog mi jasan,
zašto se spustih iz grada!

Da te voljeti ne mogu shvati,
ma koliko se ti trudio
to mora ti biti jasno,
za tebe već je i onako kasno
i makar zbog mene i poludio
ovaj nijemi će da me prati!

3. DIO

Na svemu ti hvala!
Hvala što sam kružio
gradom za tobom!
Hvala što ne znam što s' sobom!
Nisam ti se ničim odužio,
dovoljno sam dugo tvoja budala!

Dovoljno dugo
o tebi razmišljam,
tebe osjećam,
dana davnih se sjećam
u kojima za druge znam,..
Ti si, nažalost, biće drugo!

Ti nisi ono što osjećam,
ti nisi ono što zamišljam,
to sada si priznati znam!
Želim ostati sam!
Potpuno oslobođen, sam!
Sam!

Dosta mi je svega!
Dosta mi je bitke!
Dosta mi je tebe!
Misli samo na sebe!
Cijeni osjećaje plitke!
Budi pored njega!

Ali znaj da si biće
koje me proganja,
koje volim,
da ne mogu da te prebolim,
da starac tebe sanja,
da svi snovi liče!

Lijepa si.., kao i sada!
Pored mene!
Ti! Za vijeke vjekova!
Živim stvarnost iz snova!
Dok san ne skrene,
dok san ne strada!

Mi smo stradali,
čovjek, razum,
cijela planeta!
I nije šteta!
Ne postoji um!
Umovi su pali!

Poput mene su pali!
Dovoljno da ga mrzim!
Nemoj se igrati,
moraš me poštedjeti znati
inače srest ćeš se s' zlim
starcem što ljubomorno budali!

Budali poput razvoja,
običaja što guše!
Razvoja što koči!
Mijenjati se nećeš moći!
Odgoj je dio duše!
Urođenost je sudbina tvoja!

Ovi dole ne znaju
da plaču,
da mrtve pokopavaju,
nagonski od gladi ne skapavaju
oni što imaju snagu jaču
oni duže traju!

Duže žive!
Da li je život dužan
da nas spaja!
Svi dolazimo do kraja!
Život je odavno tužan!
Razvoj je stvorio zakone krive!

Razvoj je stvorio obijest!
Bezvoljna bića što uživaju
samo radi sebe trajati!
Ljudi se ne mogu kajati,
ljudi se u običajima skrivaju,
ljudi ni nemaju svijest!

Svijest je mrtva odavno!
Ovi prizori što te bole
njima ništa ne znače!
Jednostavno, živi se kraće,
bebe se rađaju gole,
prvi ih uočiti je glavno!

One su hrana!
Ne drugačija od pilića,
kupusa ili svinja!
Čovječanstvo još uvijek tinja,
pa i životinje su živa bića,
po čemu je beba stomaku strana!

On će je provariti,
on održati vlasnika
mora!
Vlasnik nema izbora,
tebi - meni, nije lijepa slika
al' gladan će sliku zanemariti!

Svi to rade!
Običaj je regulirao.
Odgoj je to dozvolio.
Dole nitko nije volio,
nitko bol uočiti nije znao,
samo zbog toga sebi se ne gade!

Da su kao ti - ja, da osjećaju,
masovno bi se samoubijali!
Možda i grad uništili!
Ovako, nisu zadovoljni bili,
ali ni boriti se nisu znali.
Ovako, uspijevaju da traju!

Život takav traje vjekovima,
poput ljubavi moje,
poput nade!
Moje usne ti se gade,
poput beba što se gnoje,
al' izbor postoji samo u snima!

4. DIO

Starče, moraš se pomiriti
s time da mene
nećeš dobiti!
On, možda će probiti
ono što odvaja dijete od žene,
ti, smiješ me samo sniti!

Otići ću! Što prije!
Daleko! Pobjeći od svijeta!
Pronaći mir i sreću!
Tebe povesti neću!
Star si! Starac mi smeta!
Starac mi potreban nije!

Pomiri se s time! Nisi glupan!
Da voljeti te ne mogu shvaćaš
da ne mogu osjećaje lagati!
Možda neka i zbog tebe pati!
Ako ne - ružnoće cehove plaćaš!
Neka te zadovolji san!

Kuda ćeš poći?!
Samo to me zanima!
Ništa nije lijepo više,
sve ljudi porušiše,
lutati ćeš danima
a sreću nećeš naći moći!

Ne mogu te zadržati,
svoj život sama vodi,
ali saslušaj priču o zidanju!
Ja sam je jedini pričati u stanju!
Priču o tome kako se grad rodi!
To moraš znati...

Jednom davno prije mog rođenja
ljudi su živjeli svi dolje!
Neki su imali više, neki manje,
cijenila se školovanost i znanje,
pametniji su živjeli bolje
- a oni su i doveli do uništenja!

Razvili su nauku,
stvorili računare, robote,
standard ljudi povećali!
Puno su radili, puno znali!
Ljubavi prema nauci posvetili živote;
stoljećima naučnici naprijed vuku!

Ostali to ne mogu pratiti!
Naučnici - Robovi istraživanja, suludi!
Robovi usijanih glava
istražuju i ono što uništava,
i oni su sa manama ljudi,
ponekad posljedice ne mogu shvatiti!

Stvorili su robote da poštede
radnike napornog rada.
Financirale su multinacionalne kompanije
kojima to važno uopće nije!
Zbog miliona robota radnik strada!
To ne shvaćaju naučne glave sijede!

Mislili su - svi će imati!
Financijeri su željeli za sebe novac!
Stvoriše odrede mehaničke milicije
kojima se nitko suprotstaviti ne smije!
Predsjednik - on nije bio zlikovac,
ali buržuji vladaju a narod pati!

Do sukoba, štrajka je došlo;
roboti su pucali u ljude!
Roboti su proizvodili!
Ljudi suvišni bili!
Financijeri odlučiše da se potrude
da ljudi zaborave vrijeme prošlo!

Javna okupljanja zabraniše,
puno proizvodiše,
cijene oboriše,
nove proizvode stvoriše,
sa svjetskim tržištem zaratiše,
novca stvaraše sve više i više!

Kada imaju sve što žele
ljudi postaju oholi,
žele dokazati da mogu
druge oboriti s nogu,
čovjek se važan praviti voli,
čovjeka zavisiti vesele!

Sve su zagadili,
Nije im bilo važno!
Najlon, pesticidi, ozon nedostaje,
zemlja sve bolesnija postaje!
Zemlju su voljeli lažno,
robovi novca bili!

Poraziše
sve ostale,
cijene su srušili
jer najrazvijeniji su bili,
ostali su proizvodili serije male,
oni su proizvodili sve više, više, više!

Imali su i vojnu nadmoć!
Atomski pištolji, roboti vojnici!
Tko se usuđuje zaratiti
kad zna da poražen će biti!
Bune radnika - posljednji krici
čovjeka što u ponor će poć'!

Pedesetak godina uz tu tehnologiju
je bilo dovoljno da izmjeni
ono što stoljećima je trajalo,
ono što stoljećima je spajalo!
Ljudi su oduvijek lijeni,
nerad je životna želja sviju!

Oni koji imaju,
savjest nisu imali!
Nisu se sa savjesti opterećivali,
o sebi kao vladarima su snivali!
Oni koji nemaju su pali,
vladare oni ne zanimaju!

5. DIO

Da, bilo je to tako!
Milost je nepoznata
onima što su moćni!
Navodi poslovice su točni;
"Ptice su dio jata,
 samo kad isti je sva'ko!"

Čim netko se izdvoji
ostale zaboravlja,
sebi se dovoljno divi
da skrene na put krivi,
karijerizam se javlja;
za gubitak moći se boji!

Posjednici mjenica
su toliko imali
da nisu znali šta će
sa papirima što moć znače,
svaki trošak je trošak mali
za važna i moćna lica!

Željeli su dokazati svima
da oni mogu
još više;
Sa narodom zaratiše,
oni su konkurencija bogu,
ni bog nije ravan njima!

Predsjednik je plesao
kako su oni svirali,
za njih radio,
zakonom se ogradio,
bogate zakoni nisu dirali,
svijet je postajao ljudski zao!

Roboti su ubijali ljude
što se buniti nastoje!
Roboti su radili,
stvarali, proizvodili, gradili!
Besposleni beskućnici se robota boje!
Nemoć! Samo preživjeti oni se trude!

Uništena je svjetska privreda,
najviše imaju bogati!
Bogati sve imaju!
Ali bogati znaju
da u svijetu gdje siromašan pati
ne može biti ljepote i reda!

Počeše na stupovima
ogroman grad zidati,
iznad ostalih
ljudi malih,
u gradu se za "dole" neće znati,
grad će biti i spomenik njima!

Faraoni su imali piramide!
Oni će imati na nebu grad!
Grad što bogovima liči,
grad kome ne može nitko priči,
u kojem neće trebati rad,
u kojem se živjeti ne stide!

Zakonom govor zabraniše
dok vojske robota su zidale.
Čovjek nije ničemu služio,
opasan je ako bi se udružio!
Mnoge žrtve su pod stupovima pale!
Mnogih zbog jezika nema više!

Atomski štit iznad kupole,
nemogućnost penjanja,
mogućnost vračanja dole;
zar ti zakoni ne bole,
zar nije to kriva slika znanja,
zašto ljudi nepravdu vole?

Postepeno, uz psihičke tretmane
odabrane za grad izmijeniše,
ti su morali biti poput robota
jer gradov smisao života
je da ljubavi nema više,
da osjećaji su samo mane!

One što se ne slažu
lako je vratiti dole!
Dole je posijana klica
mržnje, robota ubica,
dole se bore za živote gole,
od samoodržanja nemaju stvar dražu!

Postepeno ni dole se nisu zaljubljivali.
Maksimalno u grupi troje!
Govor zabranjen! Zakržljao!
Novorođeni dole nije za prije znao!
Novorođeni se iz nagona boje!
Novorođeni su se nagonski skrivali!

Promijeniše se običaji,
u stvari, mijenjali su se vjekovima,
postepeno, polako!
Sada su izmijenjeni jako!
Umjetno ugrađeni u svima,
tako se prošlost taji!

Gore su zadovoljni bili,
i njima je prošlost tajna,
za drugačije nisu znali,
osjećaje nisu osjećali,
gradov luksuz je sreća bajna,
nisu ništa nikada snili!

Dole se nagonski bore
za život! Za opstanak!
U genima svake vrste
je da ima nagone čvrste!
Nagon za samoodržanjem je jak!
Nisu u mogućnosti da uoče gore!

To su novi običaji
koji vladaju u svijetu novom!
Moraš se prilagoditi,
inače, mrtva ćeš biti!
Sada znaš više o životu ovom,
znaš ono što se taji!

Otići želiš!
Kuda?
Ja volim tebe!
Plaše te mrtve bebe!
Trebat će ti mnogo truda
da zlo s mutavim dijeliš!

Spasio sam vas
samo tebe radi!
Jer ti si ta
što dolazi iz sna!
On mi se gadi,
za njega nemam spas!

Isti je kao ostali,
čemu se vezuješ
za nagone,
zar nagoni te gone?
Odlaskom me truješ
kao da sam ulog mali!

Shvaćaš li koliko truda
sam u tebe uložio,
koliko volje!
Mogao sam živjeti bolje
da sa gradom sam se složio,
da nisam matora luda!

Za tobom luda!
Mogu te spasiti ja samo!
Moraš si priznati sama
da dole je tama,
da ti i ja se u grad vratiti znamo,
da samo zbog tebe ću otići svuda!

Njega se riješi!
Što prije!
Sada!
Idemo do grada!
On važan nije!
Meni se nasmiješi!

U protivnom ću bez srama
vas sudbini prepustiti!
Nećeš ni shvatiti kada
budeš stradala mlada!
Život bez tebe će opustiti,
nakon tebe zavladat će tama!

Tama već vlada!
Luđaci su na vlasti!
Luđaci nam živote kroje!
Ljudi samo formalno postoje!
Grad, on nikada neće dole pasti!
Leš nepokornog, on uvijek dole pada!

Starče, molim te odgovori
samo na jedno pitanje moje;
Koliko si ih poput mene davio,
da li si naivnima penis stavio,
zašto želiš da meni slične se boje
starca što ih proganja i mori?

Pokušavaš mi spustiti!
Zar već nisi dovoljno ohola!
Dobar sam - kada ti trebam samo!
Dobar sam - ponekad, tu i tamo!
Znaš li koliko je bola
u riječi "napustiti"!

I drugih je bilo prije!
Nema ih sada!
Možda i tebe, dana jednoga
neću uzdizati iznad grada i boga!
Sada zbog tebe mi volja strada,
sada od tebe ništa važnije nije!

Život se mijenja!
Prije je bilo bolje,
sada je dosadnije, teže,
ljubav me za tebe veže,
nemam za ostale volje,
to su poniženja!

Poniženja, poput čovjeka
što gradom se uzdigao,
je visoko biti želio,
ljudskost od sebe odijelio,
napraviti čudo znao,
a zagađena je svaka rijeka!

Važno im je da pokaže se snaga!
Kakva je to snaga što uništava
ono što živi!
Ljudi su krivi
što iz njihovih glava
se stiglo do zamjene za vraga!

I u meni se nešto mijenja!
Uvijek sam istinu volio!
Želio sam nikom se ne zamjeriti,
u životu nemoć si skriti!
I ja sam obolio!
Želim mutavom činiti poniženja!

Dole je onako kako biti mora!
Ljudi se prilagode!
Sebi sami od svega su važniji!
Nagon za održanjem od svega snažniji!
Žrtvovanje je odavno izašlo iz mode!
Živi stvor se boji živog stvora!

Jede se hrana!
Ljudi se jedu!
Pečene bebe su ukusnije
od lešina što jelo se prije!
Zahvaljujući svome izgledu
tebi sam osoba strana!

Znam da se ne možeš zaljubiti
u starca što te proganja,
koji je toliko bolestan,
da slijedi te iz dana u dan,
iz noći u noć te sanja,
i jedini može da te štiti!

7. DIO

Onoga dana na Pampasu
si tako lijepo izgledala,
ocrtavalo se tijelo,
dodirnuti - nije se smjelo,
dodirnuti - nisi se dala,
divim se stasu!

Kupali smo se zajedno,
šetali, plivali,..
Ti trenuci moraju se ponoviti,
te trenutke ću noćima sniti;
tvoje dojke spomenuh u šali;
izgledale su tako bijedno!

Skoro da i ne postoje!
To nije važno,
mene privlače,
meni znače,
djeluju snažno,
čine snove moje!

I tako
jako
si u meni!
Snu kreni!
Lako!
San me mak'o!

Mislio sam pobjeći
od sna u život,
od života u san!
Da li luđak znan,
nastrani javni idiot,
može tebe izbjeći?

Bila si ono što utječe
na razum, ponašanje, volju!
Bila si noć što znoji,
lagah se da druga postoji!
Još uvijek ne vidim bolju!
Sloboda se teško stječe!

Ne, ti nisi kao on glupa!
Malo si drska, razmažena,..
Pa u gradu si nastala,
imala sve kad bila si mala,..
Sada, sada si žena!
Budimo skupa!

Jedino ja sam dole bio,
zatim gore,
dole ponovo!
Za mene ne postoji novo,
nepoznato meni ne mogu da stvore,
ravnodušan sam,.. samo tebe bih htio!

Znao sam da dole ćeš sići,
da želiš živiti!
On te zaštititi neće moći!
On te udaljava, zaustavlja, koči!
Nemoj mene kriviti
što ti život smrti sliči!

Znam neka mjesta
gdje možemo otići,
gdje smo zaštićeni,
hajde, za mnom kreni,
ubrzo ćemo tamo stići,
hajde, krenimo smjesta!

Bol je dole!
Jedinka bol osjeća
samo na svojoj koži,
bol se neukošću množi,
slijedeća generacija - bol veća!
Razum, ljudskost - ne postoje te škole!

Grad postoji već dugo! Previše!
Ne postoji žrtva
za druge! Zajednicu!
Na njihovom licu
nema bola što beba im je mrtva,
što bebu netko siše!

Jebanje je u nagonima,
to prevladava!
Rođenje je spontana
buduća hrana!
Beba ima poput mrava,
neke prežive, neke... dosta ih ima!

On! - I on je takav!
Ti si ga pripitomila!
To ne garantira
da imat ćeš mira!
Nagona njegovih sila
će razoriti tvoj brežuljčić dlakav!

Možda to i želiš!
Nagoni su i u tebi!
I ja bih bio spreman to raditi,
ja ti se mogu samo gaditi!
On - neiskusan, doprinijet će bebi,
s bebom ćeš patnju morati da dijeliš!

Da li želiš stvoriti biće
koje će samo patiti!
Bolje ostani uz mene
nego da propast se pokrene!
Možda prekasno starcu ćeš se vratiti,
možda će starac uteći iz ove priče!

Molim te! Krenimo sada!
Ostavi nijemoj budali
neka se za sebe bori,
uz njega te čeka život gori!
A ja, lako - kao u šali,
mogu te vratiti do grada!

Šutiš!
Poput njega!
Zar nisam u pravu!
Ne želiš koristiti glavu!
Nakon svega
ti me ljutiš!

8. DIO

Odlučih pobjeći, se sakriti
od starca, opasan postaje!
Previše za mnom ludi,
previše se oko mene trudi,
jedino mi preostaje
što dalja njemu biti!

Mogli smo biti prijatelji!
Ne smeta mi toliko
koliko si je umislio,
uz mene dosadan bi bio,
da ne mogu - nije se navik'o,
ne mogu udovoljiti njegovoj želji!

Za ruku sam uhvatila mladića,
starcu na svemu se zahvalila,
otišla!
Iz grada kada sam sišla
slobodu sam samo snila,
a ne starca što uporno priča!

Strah. Od svega!
Što se kreće!
Od svega što se miče!
Da li se bar nekog tiče
što me je strah ovo veče,
što imam opnu ispod brijega!

Oko mene se dešavaju
grozni prizori;
Goli, prljavi, žene i muškarci,
prolaze me žmarci
kad vidim pacova što se bori
sa lešinama koje užasavaju!

Jedna curica,
veoma mlada,
sa razvijenim dojkama,
stoji sama,
sama dole pada,
pacov grize komade lica!

Pacovi je jedu,
jedu dojke,
jedu lice
djevojčice,
možda već djevojke
što ima kosu sijedu!

Šta li je doživila
prije smrti
koja ju je srušila!
Mlada je život ugušila,
kakva sila život vrti,
da li je silu krivila?

Nije krivo dijete
što tiho plače, plače,..
Odgrizena mu je ruka!
Dijete zna da škodi buka!
Nagonski zakoni sve znače!
Govor? Ne! Riječi životu štete!

Da li govoriti znaju,
ili su zaboravili?
Mogu li barem vikati
ako govoriti ne smiju znati!
Nagonski, su robotima se krili!
Roboti pucaju, pucaju, pucaju!

Lutali smo bez cilja i volje,
skrivali se od svega,
nadali ničemu,
prepustili svemu,
da li ja volim njega?
Da li sa starcem bilo bi bolje?

Starac me želi prisiliti
na sebe, želi me osvojiti!
Ne želim prisilu, nikako!
Jeste, on me voli jako
ali nikada se nećemo spojiti,
može me samo sniti!

Ja sam u kratkim trenucima
sanjala, mir sanjala!
Sanjala da mirno ležim
u naručju, ruke, ja se ježim,
lijep, priča, tepanja su odzvanjala,..
on - u meni, u snima!

Život mi strada!
U životu se za život borim!
U njemu nema onoga što može
dodirivati nategnutosti kože,
što smije iznutra ispuniti gdje gorim,
dosta svega, grada! Ja sam mlada!

Dosta! I dole je paćenje!
Svi zakoni prirode
na živo upućuju!
Na bebe im se ukrućuju!
Zašto čovjeku mučenja gode!
Zašto ljubav nema značenje!

Nagoni! Maštanja!
On je duboko u meni!
Ovi dole nagon koriste
za igre od ljubavi čiste!
Ljubav u nagonu treba ženi!
Moja rupica zbog opne je manja!

Da, nevina sam!
Poput svijeta
prije ljudi!
Nekog to čudi,
nekom je to šteta,
ja podnositi to znam!

I nevina ću biti
do trenutka
kad zavolim stvora
koji i mene voljeti mora!
Nisam na koncu neživa lutka!
Roboti! Do kada se moram kriti!

9. DIO

Starac je pratio.
Tražio je pogledom.
Pratio, se smijao,
vijao, Šanu vijao!
Posvetio se tom!
Kada bi je vratio...

Kako se laže!
Nikada je nije
ni imao!
Nikada je nije zanimao,
i sada, i prije
njegove oči njene traže!

Oči njene se smješe
i bježe!
I ona ode!
Oči, njene gode,
ove dole mrtvo leže,
ove dole starca ne tješe!

Ni moć znanja ga ne tješi,
moć spoznavanja svijeta.
Čemu se danima laže
da postoje od nje draže!
Šteta, prava je šteta
što ne može da je se riješi!

Ponovo dosadni starac!
Ponovo roboti što straše!
Ponovo prizori što bole;
djevojčice mrtve i gole!
Ponovo netko svojim maše!
Ponovo protrča parac!

Do kada!
Dosta mi je ovoga!
Gore je barem neopasno,
sada - kajati se kasno,
sama sam pobjegla iz svijeta svoga
u svijet koji sve dublje pada!

Ni ovaj uz mene ne shvaća,
ništa mi ne pomaže,
on je poput robota!
Ne želim mutavog idiota!
Želim čovjeka što osjećaji snaže,
što bi uspio da me ojača!

Danima se nisam micala!
Šćućurena, tiho plakala,
nisam voljela hodati
po lešinama što pacov će glodati!
Što jesti - nisam znala!
Mrtve nisam doticala!

Kako jesti ljude!
Radije ću gladovati!
Kako glad pojesti!
Ne želim se s ovima plesti!
S ljudima mogu samo drugovati,
glad, prisiliti me nagoni se trude!

Ja sam čovjek, barem nastojim
zlo što manje činiti,
ne mogu ubijati!
Glad me pati,
jela iz grada mogu samo sniti,
ja se sebe bojim!

Starac se smiješio!
Bježala! Od njega, svega!
Skrivala! Od života, robota!
Maštala! Ta ljepota, uz idiota!
Stala! Nemam krenuti od čega!
Starac se tješio!

Dole je vladao mir.
Nisu se micali
dok nisu morali.
Životi mali su često stali!
Jedni drugih nisu se ticali!
Jesti je održanja hir!

Roboti su prolazili!
Satima pucali!
Oni su bježali!
Mrtvi su ležali!
Živi se tucali!
Robotima se krili!

Zar život toliko poniziti može
da njima nije jasno!
Toliko poniženi i jadni!
Nagona i hrane gladni!
Za njih je zauvijek kasno!
Oni ne mogu iz "ljudske" kože!

Ali ja se ne mogu predati!
Moram se spasiti!
Bilo kuda!
Toliko truda!
Ne želim s ovima nagon gasiti!
Njih ne mogu ni gledati!

Izgubljena, potpuno nemoćna,
još me i pati
što glad me napada!
U gladi kontrola strada!
Da li će razum mi potpuno stati;
ona dječja noga mi izgleda sočna!

Daleko moram utećи!
Inače ću postati
leš, ubica!
Ludila klica
ne smije da me vrati
u nagone bez riječi!

Kao beba sam nagonski jela!
Cuclala!
Sada znam što se smije;
ubijati - razumom dozvoljeno nije!
Sada sam znala
da samo živjeti sam htjela!

10. DIO

Dugo ću hodati!
Hodati do smrti
ako treba!
Starac i dalje vreba,
oko mene se vrti,
zbog mene pati!

Žao, malo mi je i žao!
Ali pomoći ne mogu njemu!
Moram pobjeći od svijeta
u kojem je živjeti šteta!
Gadim se sebe u ovome svemu!
Gadim se čovjeka što dole je pao!

Nekada je bilo bolje,
po starčevoj priči!
Ovaj kaos vlada
od nastanka grada!
Čovjek nagonu liči,
nema mašte, volje!

Tako jeftino prodati
planetu na kojoj se živi!
Sve zagaditi, razoriti,
te umjetne robote stvoriti!
Dok u gradu, gradu se čovjek divi,
ispod, okolo, sve živo pati!

Nije lijepo jesti
ali jesti se mora!
Kakva je razlika u ubijanju
zeca, žita ili čovjeka - ja sam u stanju!
Postajem druga, sve gora!
Izmijenjena! Sa manje svijesti!

Ako se mijenjam već sada,
kako da zamjerim ljudima
što vijekovima se bore
za život, njima je gore,
život ih čini ludima,
život radi razvoja života strada!

Hodala sam danima, sve dalje,
udaljila se daleko,
nestali! Ljudi su nestali!
Roboti patrolirati prestali!
Jedino starac skriven je čeko,
jedino starac mi osmjehe šalje!

Jedan auto sam našla!
U njega sjela! Dugme upalila!
Ima benzina!
Ova tišina
je narušena bila!
Na tastaturi sam se snašla!

Nijemi i ja! Otišli! Konačno!
Starac je ugledao
automobila dim,
da gubi je s tim,
je znao,
veče, večeras starcu mračno!

Trčao je do pada,
nije uspio stići
čudovište od lima!
Samo u snima
joj može još priči!
Starčeva nada strada!

Nema je više!
Šta sve je učinio
da ga uoči,
kolike noći
je nju snio,
zar mora da je izbriše?

Kako stišati
ljubav što grize,
kako se nadati
da može se prevladati,
da može se iz krize,
da ljubav će stati!

Daleko, danas si daleko!
Jučer si bila bliže,
još dalje si sutra!
Svakog slijedećeg jutra
sve teže te se stiže,
jutro sa strahom sam čeko!

Šta noć nosi!
U snu
zamišljam da me voliš,
da me za bilo šta moliš,
da ti si tu!
Buđenje snu prkosi!

Udaljavanje je najgore
što moglo se dogoditi!
Barem da te mogu gledati,
onda se manje pati!
Ne mogu se ponovo roditi,
osjećam staračke bore!

Za mene u mitove
ćeš ući!
Cijeloga života
jednog idiota
Šana muči!
Dospjeti ću do Šane nove!

Što se s tobom događa?
Starac u bezvoljnost pada,
al' kako ćeš ti podnijeti
život što ti prijeti?
Još si mlada!
Od mene zauvijek mlađa!

Šana je starca umorila,
starac je drugu uočio
i znao da se laže,
da Šane ne važe ako se traže,
da umjetnu uzdizati nije smio!
Šana? Za svoje osjećaje se borila!

"GRAD" dio "B" - KRAJ

"ŠANINI DANI VII" - KRAJ